

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Видин, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, VI СЪСТАВ ГО, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина В. Герасимова

при участието на секретаря **ТАНЯ Г. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от Галина В. Герасимова Гражданско дело № 20231320101515 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена искова молба вх. № 8128/31.07.2023 г. от С. Р. Г. от гр. Видин, чрез адв. Д.М, против „СТИК-КРЕДИТ“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Ш, пл. „О“ № ,, представлявано от С. Н. Т..

Твърди се в исковата молба, че на 20.12.2019 г. между ищцата С. Р. Г. и ответното дружество „СТИК-КРЕДИТ“ АД е сключен договор за потребителски кредит от разстояние № 586761. Страните са се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 130,00 лева. Договорен е размер на годишната лихва от 36 %, а на годишния лихвен процент на разходите - 42,7 %. Размерът на общата сума, която ищцата е следвало да върне е 133,25 лева.

Посочва се, че в чл. 17, ал. 1 от процесния договор е уговорено договорът за заем да бъде обезпечен с гарант – отговарящ на условията, посочени в ОУ доход или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита.

Съгласно чл. 20 от договора, в случай на неизпълнение на задължението по чл. 17, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 0,9 % от стойността на усвоения кредит, като в договора е уговорено, че непредоставянето на договореното обезпечение причинява вреди на

кредитора в посочените размери. Неустойката се заплаща от заемателя разсрочено заедно с всяка от погасителните вноски.

Твърди се, че на ищцата е начислена неустойка в общ размер на 29,25 лв., тъй като не е представила в срок надлежни поръчки. или друг вид обезпечение, посочени в процесния договор, като общата сума, която е следвало да върне е 162,50 лева.

Твърди се, че ищцата е погасила сумата по сключения договор, включително и неустойката.

Поддържа се, че процесният договор е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма.

Поддържа се, че договорът е нищожен и на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно ГПР по кредита.

Твърди се, че в договора за потребителски кредит не е посочена ясна методика на формиране на ГПР, както и действителният ГПР е в размер многократно над допустимия по чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Поддържа се, че клаузата за неустойка е нищожна на основание чл. 26, ал. 2, предл. 1 от ЗЗД – поради невъзможен предмет. Налице е изначална невъзможност потребителят да осигури в кратък срок поръчител /солидарен длъжник/, отговарящ на всички изисквания съгласно договора.

Посочва се, че случаят касае еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не може да влияе. На длъжника е вменено задължение да осигури обезпечение едва след като кредитът е отпуснат, като ако не стори това, дългът му нараства и се увеличава опасността от свръхзадължнялост. Касае се за неустойка за неизпълнение на задължение, което не е пряко свързано с претърпени вреди, в който случай неустойката излиза извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и цел единствено постигането на неоснователно обогатяване.

Поддържа се, че е налице заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД. С процесната клауза за неустойка се уговаря допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което не произтичат вреди. Тази неустойка всъщност обезпечавя вредите от това, че вземането няма да бъде събрано в срок, които

вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Поддържа се, че подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо.

Посочва се, че непредставянето на обещани обезпечения, съобразно разпоредбата на чл. 71 от ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая, кредиторът вместо да санкционира липсата на обезпечение с предсрочна изискуемост, начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Ищцата поддържа, че нито една от страните не е имала реално намерение да бъде предоставено обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл. 71 ЗЗД при непредставено обезпечение. Дори да се приеме, че страните са допускали възможността исканото обезпечение да се предостави и неустойката да не се дължи, то това плащане се явява възнаграждение, дължимо под условие, тъй като договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

Ищцата поддържа, че клаузата за неустойка е изцяло неравноправна и нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП, тъй като същата задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка. Счита също така, че клаузата не е индивидуално уговорена, съгласно чл. 146 от ЗЗП.

Твърди се, че договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителна лихва е нищожна поради противоречие с добрите нрави. Определеният размер на възнаградителната лихва надвишава трикратния размер на законната лихва за необезпечени заеми, респ. двукратния размер на законната лихва за обезпечени заеми. В тази връзка недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожност и на цял договор по арг. от чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК.

В условията на евентуалност, ако съдът приеме договора за валиден и действителен, се твърди нищожност на клаузата за неустойка на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД поради нарушение на закона, чл. 26, ал. 1, пр. 2 поради накърняване на добрите нрави, респ. на основание чл. 146 от ЗЗП поради неравноправност.

Иска се от съда да постанови решение, с което:

1. Да провъзгласи недействителността на клаузата на чл. 20 от Договор за потребителски кредит № 586761/20.12.2019 г., сключен между страните, като нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 22 вр. чл. 11, чл. 19 от ЗПК, както и по чл. 143, ал. 1 от ЗЗП.

2. Да осъди ответното дружество да заплати на ищцата сумата в размер на 20,00 лева, частична претенция от общо 29,25 лв., представляваща недължимо платени суми по Договор за потребителски кредит № 586761/20.12.2019 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 22.07.2023 г. до окончателното изплащане.

Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът е депозирал в срок отговор по чл. 131 от ГПК, в който оспорва предявения иск като неоснователен.

Твърди, че сключването на договора е иницирано от ищцата с попълване на 20.12.2019 г. на електронна заявка за отпускане на кредит на сайта на ответното дружество. Поддържа, че сключването на договора във формата на електронен документ е съобразено изцяло със ЗЕДЕУУ, ЗПФУР, ЗПК и с всички други приложими нормативни документи.

В отговора на исковата молба се твърди, че ответното дружество не е начислявало и събиращо неустойка, както и че клаузата за неустойка е валидна.

Посочва се, че в случая неустойката е уговорена за неизпълнение на непарично задължение за предоставяне на обезпечение, изпълнението не е обезпечено с други правни способности, а нейният вид се определя в зависимост от това, дали заемателят по договора изпълни в някакъв момент своето задължение, с оглед на което и размерът на неустойката се определя като процент от заетата сума, като същата се начислява, докато не бъде изпълнено задължението, а това зависи изцяло от волята на заемателя. Видно от договора, неустойката се дължи единствено за периода, в който заемателят реално не е предоставил обезпечение, като ако такова бъде предоставено впоследствие - същата спира да се начислява. Тоест причината за евентуалното начисляване на такава неустойка би било единствено виновното поведение на ищеца.

Посочва се, че договореният размер на неустойката, като определен

процент съгласно чл. 46 ал. 1 от ОУ в размер на 0.9%, независимо, че в текста на договора за потребителски кредит е посочен вече изчисленият размер, обхващащ цял период на договора, изпълнява предвидените в чл. 92 от ЗЗД цял и не предвижда неоснователно разместване на блага. В случая уговорената неустойка не излиза извън присъщите ѝ функции и има стимулираща роля за длъжника да изпълни точно задълженията си.

Твърди се, че няма въведено законодателно изискване относно размера на неустойката, като същият може да бъде по-голям от размера на главното задължение. Доколкото по-големият размер на неустойката е обусловен от бездействието на длъжника, същият не може да се приеме като изначално договорен в противоречие на добрите нрави. Посочва се, че съгласно чл. 92 ал. 2 от ЗЗД, дори неустойката да се приеме за прекомерна, тя е действително задължение, което може да бъде намалявано, без обаче да отпада изцяло.

Сочи се, че по правило неустойката представлява предварително определено обезщетение, с оглед което е нормално нейният размер да е предварително уговорен между страните и включен като част от погасителните вноски, като изрично е записано, че това е дължимата вноска само при хипотезата на чл. 20 от договора - в случай, че заемателят не представи обезпечение. Поради това се твърди, че включването на неустойката в падежните вноски е правилно с оглед изискванията на закона.

Поддържа се, че не е налице изначална невъзможност да се осигури в уговорения в договора срок поръчител, който да отговаря на посочените изисквания. Ищецът е бил запознат с условията на договора, преди същият да бъде сключен (с изпращането на първото електронно съобщение и приложеният към него СЕФ, след което и с изпращането на второто електронно съобщение), като същият не е бил длъжен да сключва договора веднага, а е разполагал с възможността първо да открие лице, което да отговаря на определените в договора изисквания и което е съгласно да бъде солидарно отговорно с него и след това да премине към подписването му. Ответникът поддържа, че ищцовата страна, знаейки, че няма да може да изпълни задължението си, е действала недобросъвестно, като по този начин е нарушила чл. 12 от ЗЗД, който гласи, че при воденето на преговори и сключването на договори страните трябва да действат добросъвестно - в противен случай те дължат обезщетение.

С молба вх. № 2887/07.03.2024 г. на основание чл. 214 от ГПК е направено изменение на иска, който се счита предявен за сумата от 29,25 лева.

По делото са събрани писмени доказателства, назначена и изготвена е съдебно – икономическа експертиза.

Видинският районен съд, като взе предвид постъпилата искова молба, доводите на страните и съобразявайки събраните по делото доказателства, прие следното от фактическа страна:

По делото е безспорно, че на 20.12.2019 г. е сключен договор за потребителски кредит – кредитна линия № 586761 между ответното дружество „СТИК-КРЕДИТ“ АД като заемодател и ищцата С. Р. Г. като заемател.

Съгласно договора на ищцата е предоставен кредит в размер на 130 лева. Срокът на кредитната линия е 12 месеца. Видно е, че лихвеният процент е фиксиран за срока на договора и е в размер на 36.00 %. Общата сума, дължима от заемателя, изчислена към момента на сключване на договора за кредит, е 133,25 лева. В договора е посочено, че годишният процент на разходите е в размер на 42,7 %.

Според чл. 17 от договора заемателят се задължава в 3-дневен срок от получаване на заемната сума по договора да предостави на заемодателя едно от следните обезпечения, а именно: поръчител - физическо лице, което следва да отговаря на определени условия, или банкова гаранция.

Съгласно чл. 20 от договора, в случай на неизпълнение на задължението по чл. 17, потребителят дължи на кредитора неустойка на ден в размер на 0,9 % от стойността на всеки усвоен транш, платима на падежа на всеки транш.

От заключението на назначената и изготвена по делото съдебно - икономическа експертиза се установява, че начислената сума по договора, включително неустойка, е в размер на 162,50 лева, от които 130,00 лева - главница, 3,25 лева – договорна лихва и 29,25 лева - неустойка. Заемателят е следвало да направи вноски от 133,25 лева, включваща главница от 130.00 лева и договорна лихва от 3,25 лв. с дата на първо плащане 14.01.2020 г.

В заключението е посочено също, че ищцата е направила една погасителна вноска на 14.01.2020 г. в размер на 162,50 лева, с която са

погасени: 130,00 лева – главница, 3,25 лева – договорна лихва и 29,25 лева – неустойка. Вещото лице е посочило, че ГПР по договора е 42,5837 %, като при изчисляването му е включена и реално платената от ищцата неустойка в размер на 29,25 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

В исковата молба ищцата е навела доводи за нищожност на процесния договор за потребителски кредит.

Твърдението за нищожност на договора на основание чл. 22 от ЗПК поради неспазване на предвидената от закона форма по чл. 10 ал. 1 от ЗПК е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора.

Процесният договор за кредит е сключен от разстояние, като средство за комуникация е интернет и/или телефон. Ищцата е кандидатствала за кредит по начин, определен в Общите условия. Сключването на договора е иницирано от ищцата с попълването на електронна заявка от създадения от нея личен профил. В заявлението е посочен и т.нар. „Идентификационен номер“. След попълване на заявлението за кандидатстване на ищцата е изпратен договор, погасителен план и стандартен европейски формуляр, както и Общи условия. След запознаване с условията ищцата е натиснала бутона „Подпис“, с което е изразила съгласие за сключване на договора. Договорът и приложенията към него са написани на ясен и четим шрифт, който очевидно е не по-малък от размер 12.

В процесния договор в чл. 13 е регламентирано правото на заемателя на отказ от договора в 14- дневен срок от сключването му, като уведоми писмено заемотателя, задължавайки се да върне единствено получената заемна сума и лихва за периода от датата на получаването ѝ до датата на връщането. Тази възможност за отказ от договора е отбелязана и в основанията за прекратяване в чл. 33, т. 3.

Следващото възражение за нищожност е на основание чл. 22 от ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и се изразява в това, че ГПР бил посочен единствено като процент без изрично да са описани и основните данни, послужили за неговото изчисляване.

Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК регламентира, че при сключване на договора следва да се уговори годишният процент на разходите по кредита, включващ по арг. от чл. 19, ал. 1 от ЗПК общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Въпреки, че в клаузите на договора между страните не е посочено какви компоненти кредитодателят е включил при формиране размера на годишния процент на разходите при сключването му, последните са изводими от разпоредбите на закона.

В случая съдът намира, че може да се установи съдържанието на включените разходи посредством тълкуване на клаузите на договора за потребителски кредит съотнесени към разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК и тази на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, съгласно която общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Установи се от заключението по изготвената съдебно - икономическа експертиза, че при изчисляване на ГПР по формулата, залегнала в Приложение 1 към чл. 19 ал. 2, ГПР се изчислява на 42,58 % и не надхвърля максимално допустимия размер по чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Съдът счита, че уговорената неустойка по чл. 20 от договора представлява обезщетение за неизпълнение на акцесорно задължение, а

обезщетението по дефиниция не попада в общите разходи и от там не може да се вземе предвид при изчисляване на ГПР.

Основателен е обаче доводът на ищцата, че така въведената клауза за неустойка е нищожна и като такава не е породила своите правни последици.

Процесната неустойка от договора за потребителски кредит е предвидена за неизпълнение на задължение за осигуряване на обезпечение на заема чрез поръчител или банкова гаранция, като е въведен кратък срок за представяне на тези обезпечения- 3- дневен от получаване на заемната сума, както и са въведени редица условия, на които да отговаря поръчителя. При съобразяване на тези характеристики следва, че неустойката не съответства на въведените ѝ функции да служи за обезпечение, обезщетение и санкция в случай на неизпълнение на договорните задължения.

На първо, неустойката се начислява за неизпълнение на непарично задължение, т. е. неустойката не е уговорена за забава за неизпълнение на вноските по кредита и за периода на неизпълнението, поради което е изключено да се приеме, че размерът ѝ се получава твърде висок в сравнение с дължимата сума и с реалните вреди и това се дължи на периода на неизпълнение. На практика неустойка би се дължала и при редовно, точно и в срок изпълнение на задължението за внасяне на договорените вноски. Основното задължение на длъжника по договора за потребителски кредит е да върне предоставените му в заем парични средства, да заплати уговореното възнаграждение за ползването им и съответно реалните разходи по събирането на задължението, но с процесната неустойка възстановяване на тези вреди не се гарантира, поради което с неустойката не се осъществява обезщетителната ѝ функция.

Липсва и обезпечителният елемент, тъй като изначално не е ясно какви вреди на кредитора би покрила тази неустойка. В интерес на кредитора е да подсигури длъжник, който да бъде надежден и от когото да очаква точно изпълнение на договорните задължения, като проверката за кредитоспособността на потребителя следва да предхожда вземането на решението за отпускане на кредита, за което на кредитора са предоставени редица правомощия да изисква и събира информация /чл. 16 и сл. от ЗПК/ и едва след анализа ѝ да прецени дали да предостави заемната сума. С така въведеното задължение за представяне на обезпечение следва, че кредиторът

не е извършил предварителна проверка за възможностите за изпълнение от потенциалния си клиент, а вместо това прехвърля изцяло в тежест на последния последиците от неизпълнението на това свое задължение.

Не може да се приеме, че неустойката изпълнява и санкционната функция, тъй като задължението на кредитополучателя, отнасящо се до осигуряване на поръчките, не е определено като предварително условие за сключване на договора, а регламентираните изисквания към поръчките съдът преценява като утежнени и чието реално изпълнение е затруднено в предвидения 3-дневен срок от усвояване на сумата на договора за кредит, като по този начин се нарушава и принципът за добросъвестност и равнопоставеност на страните. Това ще създаде предпоставки за начисляване на неустойката, като във всяка от периодичните вноски е включена част от нея, т. е. води до оскъпяване на кредита.

Неустойката не е обоснована от вредите за кредитора при неизпълнение на задължението за връщане на дълга, от размера на насрещната престация, от която кредиторът би бил лишен при неизпълнение, а произтича от неprisъщо за договора за кредит задължение на длъжника, което не е свързано с изпълнение на основното задължение на длъжника по договора, а възниква впоследствие от липса на обезпечение чрез поръчителство.

Претендираната неустойка противоречи и на чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП, който предвижда забрана за уговаряне на клауза, задължаваща потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка.

По изложените съображения съдът приема, че посочената клауза на чл. 20 от процесния договор за кредит се явява нищожна и като такава не поражда права и задължения за страните по заемното правоотношение.

Различно е положението с клаузата за възнаградителна лихва.

Установи се от процесния договор, че размерът на възнаградителната лихва е бил определен на 36.00 %, а годишният процент на разходите е бил 42,58 %, съгласно заключението на вещото лице.

Следва да се отбележи, че към датата на сключване на договора е действала разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от Закона за потребителския кредит, която предвижда, че годишният процент на разходите, включващ и лихвите

съгласно ал. 1, не може да бъде по- висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, определена с постановление на Министерския съвет. Уговорените в договора лихва и годишен процент на разходите не надвишават петкратния размер на законната лихва, поради което в тази му част процесният договор не е нищожен и е породил своето действие.

С оглед гореизложеното съдът приема, че с изключение на клаузата за неустойка процесният договор за потребителски кредит е действителен. Платена без основание се явява единствено внесената от ищцата сума за неустойка в размер на 29,25 лева.

Исковата претенция се явява основателна и доказана в пълния претендиран размер и следва да бъде уважена.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищцата деловодни разноски в размер на 250,00 лева, от които 100,00 лева за платена държавна такса и 150,00 лева – внесен депозит за възнаграждение на вещо лице по назначената съдебно – икономическа експертиза.

В полза на Еднолично адвокатско дружество „Д.М“ на основание чл. 38 от ЗАдв. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на ищцата.

Правото на адвокат да окаже безплатна адвокатска помощ на лице от кръга на визираните в т. 1 – т. 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв, адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право да му се присъди адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

Изрично в представения и приложен по делото договор за правна защита и съдействие (л. 73 по делото) е обективизирано изявление на страните по мандатното правоотношение, че адвокатската защита се осъществява на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

Ето защо, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от

Закона за адвокатурата, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати сумата от 400,00 лева – адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищцата. Следва да бъде прибавен и 20% ДДС или общо дължимото се адвокатско възнаграждение е в размер на 480.00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата за неустойка по чл. 20 от договор за потребителски кредит – кредитна линия № 586761 от 20.12.2019 г., сключен между „СТИК-КРЕДИТ“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Ш, пл. „О” № ... и С. Р. Г. с ЕГН ***** от гр. Видин.

ОСЪЖДА „СТИК-КРЕДИТ“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Ш, пл. „О” № ,, представлявано от С. Н. Т.. да заплати на С. Р. Г. с ЕГН ***** от гр. Видин сумата от 29,25 /двадесет и девет лева и двадесет и пет ст./ лева, представляваща недължимо платена сума по договор за потребителски кредит – кредитна линия № 586761/20.12.2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба /22.07.2023 г./ до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „СТИК-КРЕДИТ“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Ш, пл. „О” № ,, представлявано от С. Н. Т.. да заплати на С. Р. Г. с ЕГН ***** от гр. Видин сумата от 250,00 /двеста и петдесет/ лева – разноски по производството.

ОСЪЖДА „СТИК-КРЕДИТ“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Ш, пл. „О” № ,, представлявано от С. Н. Т.. да заплати на Еднолично адвокатско дружество „Д.М“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № ,, с адрес: гр. С, бул. „А. С“ № ..., ет. ..., офис..., сумата в размер на 480,00 /четиристотин и осемдесет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено съобразно чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд - Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Видин: _____